

Pe concret

Terenul „Laromet" din Capitală este pus numai la dispoziţia a două echipe de fotbal.

La teren, bine-nţeles,
An şi altele acces,
(Separat sau împreună)
În ...peluză şi tribună.

Fotbaliştilor Politehnicii Timişoara li se aduce la meci, din neatenţie, echipament de mărimi care nu corespund.

Toţi cu feţele voioase
Vor să vadă schimb de
pase.
Dar cînd colo, pe-ndelete,
Văd întii un schimb de...
ghete.

V. D. POPA

ŞTIAŢI CĂ...

...în ultimul clasament al „greilor" primul loc (după Cassius Clay, campion mondial) îl ocupă Karl Mildenberger (R. F. a Germaniei) ? Locurile următoare sînt ocupate de Tedd Spencer, Joe Frazier (campion olimpic la Tokio), Oscar Bonavenna, Ernie Terrell, Floyd Patterson, George Chuvallo, Mankal Ramos, Jimmy Ellis (sparring-partenerul lui Clay) şi Loetis Martin.

...recordmanul mondial la aruncarea greutăţii, Randy Matson, deţine şi cea mai bună performanţă a anului la aruncarea... discului? Acel 65,15 m! realizat recent, depăşeşte toate aruncările reuşite de specialiştii probei în acest început de sezon.

...în Scoţia s-a făcut o anchetă pentru a se stabili care este fotbalistul cu cel mai puternic şut ? Pe primul loc s-a clasat unul dintre apărătorii de la Celtic, Tommy Gemmel. Mingea şutată de el a atins o viteză de 112 km pe oră !

Gheorghe Fieraru, aşa cum nu-l cunoaşteţi

O sală de şedinţe, un preşedinte chemat să arbitreze între părţi, acuzaţi, oameni ai apărării, mulţime de martori.

Sînt deconcertată. De ce am fost adusă aici ? !

Preşedintele concluzionează: „Credem că vinovaţi de greşelile sportivilor se fac...".

Lumină ! Înţeleg că se repetă pentru un proces literar-sportiv cu tema: „Cine sînt vinovaţi de greşelile sportivilor ?". Pentru a da prestigiu acestei manifestări, au fost distribuiţi în rolurile principale sportivii de bază ai Braşovului. Recunosc în persoana preşedintelui pe voleibalistul Gheorghe Fieraru (rol similar cu cel profesat în viaţă), omul pe care-l căutam. Pînă va da „verdictul" procesului, prefaţez interviul: „voleibalistul braşovean nu mai are nevoie de prezentare ; l-au recomandat îndeajuns cei 14 ani consacraţi sportului la fileu. În plină maturitate sportivă (născut : 14 august 1936), Gheorghe Fieraru continuă să fie, alături de Bărbuţă, unul din pilonii de susţinere ai formaţiei Tractorul, prezenţa sa în teren constituind certitudinea unui joc bun, a unui rezultat de valoare". Considerînd că cel mai bun biograf al său este... Gh. Fieraru, îl rugăm să-şi reamintească începuturile:

— Fac primii paşi în sport în '49, atunci cînd hotărăsc să devin o renumită extremă de fotbal. Numai că, actul meu eroic, ajuns la urechile tatii, este aspru sancţionat, el ameninţîndu-mă totodată că recidiva va fi greu pedepsită. Mă decid pentru tenis de cîmp dar, intuind în concetăţeanul meu Ion Ţiriac un adversar periculos, mă opresc la hotarele diletantismului.

Apoi ? Se răspîndise pe atunci faima antrenorului de volei Tănase, căruia îi cer, cu lacrimi în ochi, să mă accepte în sală. Deşi nu-i eram cu nimic util — eram a 13-a spiţă de la roată — şi nu aveam nici un atu (nu eram nici înalt, nici talentat), i-a fost milă să mă dea afară. L-a impresionat (mi-a spus mai tîrziu) perseverenţa mea; şi-a zis: „O să fie un „robot" necesar". Primul joc mi-l încredinţează tîrziu, în '55. Se pare că am avut un start bun din moment ce n-am mai părăsit niciodată locul din echipă. În '56 urmează selecţionarea în lot, iar anul următor — prima mea afirmare de proporţii: campionatul mondial studenţesc de la Paris. Echipa României cîştigă toate meciurile (am satisfacţia să joc în toate partidele) şi, implicit, trofeul. Marele cîştig personal rămîne însă prietenia cu Horaţiu Nicolau, Rusescu, Cherebeţiu, Agîrbiceanu.

— Cu ultimii aveai să fii coechipier la Ştiinţa Cluj.

—... Perioada cea mai frumoasă — anii studenţiei (urmam „dreptul") — şi cea mai fructuoasă: „europenele" de la Praga (locul II), „mondialele" din Brazilia (locul III), şi... cunoştinţa cu soţia.

— Terminasem I.C.F.-ul în '60 şi profesam ca asistentă la Institutul medico-farmaceutic din Cluj, intervine Virginia (soţia). Jucam, în acelaşi timp, baschet la Ştiinţa. Cunoştinţa cu viitorul meu soţ am făcut-o la sală, la un antrenament, în perioada cînd ne „urmăream" reciproc, căsătoria fixînd-o după examenul lui de stat. Juca pe atunci la... Rapid, în timp ce eu rămăsesem la Cluj. Abia în '62 reuşim să ne întîlnim la... jumătate din cale — Braşovul — şi să ne stabilim aici.

— Făcusem jurămîntul că voi reveni la echipa căreia îi datorez ascensiunea mea, mărturiseşte el.

De la poalele Tîmpei au continuat plecările : Virginia la „europenele" de la Moulhouse din '62 (locul IV), „mondialele" de la Moscova (locul VI) şi turneul de la Paris. „El", la „mondialele" de la Moscova din '62 (loc III) şi „europenele" de la Bucureşti, cînd *România* a cîştigat mult rîvnitul loc I.

„Cuartetul" Fieraru. Pentru Corina, alfabetul constituie încă un mister pe care grijulia mamă încearcă să i-l descifreze. Horaţiu, prislea familiei, este de pe acum ager ca un... fotbalist ! „Va fi cu siguranţă un atacant valoros" — anticipează tatăl.
Foto : GH. CORCODEL

În '63 soseşte marea dar plăcuta „piedică" : primul copil — Corina. În '66, barza îi aduce un frăţior : Horaţiu (similitudinea de nume cu renumitul jucător rapidist ne indică încă o dată cît de profundă este prietenia celor doi foşti echipieri ai naţionalei).

— Va fi, cu siguranţă, fotbalist, îi prezice tatăl. În compensaţie la dorinţele mele stopate.

Mă edific asupra celorlalte preocupări ale familiei ; multă literatură de specialitate.

— O consult în vederea admiterii la doctorat, mă lămureşte juristul Gheorghe Fieraru.

Un plan de lecţii cu data la zi.

— Mi-am asumat marea răspundere de a-i învăţa pe cei mici legile voleiului. Lucrez cu 40 de copii de diferite vîrste. Nu ştiu dacă am veleităţi de antrenor, dar ştiu cît de mult mi-aş dori să răsară dintre ei un veritabil Horaţiu Nicolau.

Scurte referiri la voleiul braşovean :

— I-a dispărut scînteia ; s-a estompat entuziasmul. În plus, va veni timpul ca noi, bătrînii, să cerem schimbul ; mi-e frică să nu ne găsească descoperiţi. Iubesc prea mult echipa mea ca să nu sufăr văzînd-o, vreodată, în impas.

NUŞA MUŞCELEANU

FIECARE CU PROVERBUL SĂU

Frate — frate, campionatul e pe goluri! (Echipele studenţeşti).

Apa trece, golurile rămîn (Jiul).

Cine nu are bătrîni, să-i cumpere (Oaidă şi Constantin).

Jucătorului individualist: Nici în rai nu-i bine singur.

Cine rîde la urmă... Cărei echipe de la urmă îi mai arde să rîdă?! (Politehnica Timişoara).

Combinaţii prelungite în faţa porţii: Umbli pe toate drumurile, nu ajungi nicăieri.

Junior talentat, dar înfumurat: Vor veni bătrîneţele să-l întrebe unde-s tinereţele.

Victorie la scor: Mai bine să-ntreacă decît să n-ajungă.

Galeria: Tot cocoşul pe gardul lui cîntă.

Mingi în poartă: Mierea în fagurele ei.

„Specialiştii" din tribune: Cîte capete atîtea căciuli.

COCA GIOSANU
D. MAZILU

Micro-interviuri despre fotbal

Un arhitect: Mă extaziez în faţa unui atac bine... construit.

Un şahist: 90 de minute de gîndire! Găsesc că nu e suficient pentru... unii jucători.

Un ceferist: Îmi place fotbalul pentru că este un joc... rapid.

Un hidrocentralist: Mi-a plăcut... barajul din faţa porţii.

Un chirurg: Totul ar fi fost salvat dacă fundaşul îl... deschidea la timp pe inter.

Un farmacist: De data aceasta, înaintarea a avut un atac bine... dozat.

VICTOR HÎLMU

S-a întîmplat în Italia...

Cu puţin înainte de începerea meciului de fotbal dintre echipele Proto Sassio şi Varranza (Italia), în incinta terenului au apărut doi puşti care purtau o pancartă. În momentul cînd cele două echipe au pătruns pe teren, ele au dat cu ochii de pancartă, pe care erau scrise următoarele:

„DRAGI FOTBALIŞTI ! VĂ RUGĂM CA MĂCAR DUMINICA ACEASTA SĂ JUCAŢI BINE. NOI NU VREM SĂ AVEM DE-A FACE ÎN FIECARE DUMINICĂ CU TĂTICI NERVOŞI DIN CAUZA VOASTRĂ".

Prietenul meu Benvenuti, campion mondial

Amatorii de box din ţara noastră au aşteptat cu interes întîlnirea de la „Madison Square Garden", în care pugilistul italian Nino Benvenuti ataca centura de diamante a americanului Emile Griffith, neînvins în ultimii 3 ani. Simpaticul Nino, fiul unui pescar din Triest, se bucură de frumoase aprecieri din partea publicului din Bucureşti şi Cluj, care l-a văzut cu ani în urmă „la lucru", cînd încă mai purta „hermina albă" de amator. Atunci, pe ringul de la „Republicii", iar două zile mai tîrziu pe cel al sălii Armatei din Cluj, Nino Benvenuti a încrucişat mănuşile cu Şerbu Neacşu şi, respectiv, Ştefan Cojan. Demonstraţia de scrimă pugilistică a impresionat pur şi simplu pe spectatori. Specialiştii şi-au dat imediat seama că au de-a face cu un mare talent, cu un boxer lucid, care foloseşte cu maximum de eficacitate directele, arma cu cel mai lung tir din box. Iar victoriile lui Benvenuti au însemnat tot atîtea manifestări de propagandă pentru un box tehnic, care în mod normal nu poate decît să triumfe în faţa celui în „forţă".

...Pe Nino Benvenuti l-am cunoscut în jurul ringului de la „Zimny Stadion". Îl urmărisem în decurs de 9 minute de luptă încordată cu polonezul Walasek, pe care-l „marcase" cu directele sale de stînga. Apoi am asistat la festivitatea de premiere, cînd Benvenuti a primit medalia de aur de campion european la cat. mijlocie-mică. L-am rugat să-mi acorde un interviu pentru cititorii din ţara noastră. Mă impresionase pur şi simplu corectitudinea din ring şi stilul său elegant. Nino a fost apoi boxerul care a strîns pumnii pentru Negrea al nostru, ce în acea seară, la „semigrea", lupta cu bulgarul Spasov. Şi cînd membrii delegaţiei noastre, în culmea fericirii, îl felicitau pe Negrea pentru succes, Benvenuti a fost acela care l-a sărutat pe campionul nostru european pentru isprava sa din seara de 1 iunie 1957.

Drumul lui Benvenuti nu s-a oprit aici. El a urcat rapid treptele consacrării, devenind la Roma campion olimpic. Trecînd la profesionism, el l-a surclasat pe spaniolul Folledo, cucerind centura abandonată fără luptă de Laszlo Papp.

Am aşteptat cu strîngere de inimă evoluţia lui Benvenuti pe prelata ringului newyorkez. La sosirea în marele port american, Benvenuti declarase ziariştilor: „Îmi dau seama că dacă mă bat fără menajamente cu Griffith nu am nici-o şansă". Şi Nino a aplicat o tactică excepţională. A „dansat" în jurul furiosului său adversar, pe care l-a întîmpinat cu directe la figură şi, după 45 de minute de epuizantă luptă, a primit decizia. A fost cea de a 72-a victorie şi, fără îndoială, cea mai scumpă a prietenului meu, Nino Benvenuti, astăzi campion mondial.

PAUL OCHIALBI

VARIETĂŢI FOTBALISTICE

Jubileul lui Iaşin

Federaţia sovietică de fotbal se pregăteşte să-l sărbătorească pe celebrul portar Lev Iaşin, cu ocazia celui de-al 500-lea meci (Iaşin mai are nevoie de 4 meciuri pentru a ajunge la acest jubileu).

De-a lungul anilor, el a susţinut 250 de meciuri de campionat (în poarta echipei Dinamo Moscova), iar de 71 de ori a fost selecţionat în echipa naţională.

Debutant la... 36 de ani!

Istoria fotbalistică ne oferă destule nume de jucători care au ajuns abia la „bătrîneţe" în echipa naţională. La noi, poate fi amintit, printre altele, cazul lui Lereter, care a îmbrăcat pentru prima oară tricoul echipei naţionale la 31 de ani.

Recordul în materie pare să-l fi stabilit însă scoţianul Ronnie Simpson, de la Celtic Glasgow. În 20 de ani de fotbal, el nu cunoscuse niciodată onoarea şi satisfacţia de a fi fost selecţionat în echipa naţională. Dar iată că, la 36 de ani, el a intrat, în sfîrşit, în vederile selecţionerilor, care i-au acordat... investitura pentru unul din cele mai importante meciuri susţinute de echipa Scoţiei : cel cu Anglia, din cadrul Campionatului Europei (scor : 3—2 pentru... Scoţia, la Londra !).

„Recordul" lui Ronnie Simpson nu face decît să confirme vorba înţeleaptă că nu trebuie să disperi niciodată...

Poşta magazin

COSTICA MUŞAT, S.M.T. RUŞEŢU. — Făcînd o socoteală potrivit căreia în ţara noastră numărul soţilor ar fi în jur de 6 milioane şi referindu-vă la cele declarate despre Ion Ionescu de către soţia acestuia — „un soţ ca al meu găseşti unul la 2 milioane" — vreţi să ştiţi care sînt ceilalţi doi, în afară de Ionescu ! De fapt, îl căutaţi pe al treilea, fiindcă al doilea, după părerea soţiei, aţi fi dv ! Păi, din moment ce a mai rămas un singur loc liber, mi-aş pune eu candidatura !

V. CASIADI, BUCUREŞTI — Şi la hochei există „11 metri", vreau să spun ceva similar acestei sancţiuni. Este vorba de şutul de penalitate. El survine însă foarte rar (la Viena nu

s-au înregistrat decît 2 cazuri), aşa că nu e mare afacere să fii gazdă. Pe cînd la fotbal...

M. TIBIRCA, COMUNA BORDENI — Faţă de desele întreruperi ale jocului care survin la fotbal, socotiţi că ar fi necesar să se înregistreze cu ajutorul cronometrelor timpul EFECTIV de joc. Este o propunere mai judicioasă decît multe din cele ce s-au făcut la „masa rotundă" de la Monaco.

IACOB D. STELIAN, BUCUREŞTI — Aţi şi uitat ? Înainte de a juca la Universitatea Cluj, Gaboraş a fost legitimat la U.T.A. Înaintaşii clujeni îşi amintesc de acest lucru !

UN GRUP DE BOLNAVI DE LA SPITALUL DIN BUZĂU. — În ediţia 1957 — 1958 Petrolul a cîştigat campionatul ţării datorită superiorităţii la golaveraj. La puncte a fost la egalitate (27) cu Steaua şi cu

Politehnica Timişoara. Un prilej de reflecţii pentru cei care, fericiţi de victorie, consideră un gol în plus ca un fel de... mărunţiş. Apropo : şi în Campionatul Europei se ţine seamă de golaveraj !

NICOLAE IONESCU, DÎRSTE. — Campionatul de fotbal a fost întrerupt între anii 1942—46. Ca atare, nu se poate vorbi de echipe de A sau de B în această perioadă. Este adevărat însă că Tr. Severin a avut atunci o formaţie valoroasă, C.F.R. (cu Beke, Pavlovici, mi se pare şi Bindea), care a şi cîştigat ediţia 1942—1943 a „Cupei României", învingînd în finală pe Sportul studenţesc cu 4—0.

ING. CONSTANTIN MITROAICA, BUCUREŞTI. — Aţi cîştigat ! N-or fi toţi fotbaliştii de la Universitatea Craiova olteni get-beget, din cei cu cîte 24 de măsele, dar Oblemenco este. El s-a născut la 13 mai 1945 la Corabia, iar primul carnet de legitimare l-a avut la Electrica C.F.R. Craiova. Un timp a jucat şi la Tractorul Corabia, de unde a trecut la Rapid. Acum, a revenit la... matcă.

DRAGOŞ VIOREL, CONSTANŢA. — 1. „La turneul U.E.F.A., în grupa de la Constanţa, a evoluat în echipa Spaniei un jucător mărunţel, însă foarte talentat. După cîte îmi aduc aminte — deh, eram mai mic cu 5 ani — (N.R. of ! şi noi !) se numea Mariano sau aşa ceva. Oare a ajuns un jucător bine cotat în Spania ?" În echipa Spaniei n-a evoluat atunci nici un jucător cu numele de Mariano sau cît de cît asemănător cu acesta. Dacă vă referiţi, poate, la Parada, aripa dreaptă, acesta a strălucit ca Rennye şi a... dispărut tot ca el. Fotbalul nu e un joc al „piticilor". Şi oricîte excepţii s-ar putea cita, ele rămîn tot... excepţii.

ION POŞTAŞU
Ilustraţii de N. CLAUDIU